

3. Zarzut trzeci dotyczący zgodności z rynkiem wewnętrznym (uzasadnienie, art. 107 ust. 3 TFUE)

- W ramach zarzutu trzeciego podniesiono, że całkowite zwolnienie dużych odbiorców energii elektrycznej przeciwdziała poważnemu zakłóceniu gospodarki Niemiec. W szczególności energochłonne branże przemysłowe muszą pozostać konkurencyjne i należy zapobiec ich odpływowi za granicę.

4. Zarzut czwarty dotyczący niezgodności z prawem żądania zwrotu pomocy

- W ramach zarzutu czwartego podniesiono, że żądanie zwrotu minimalnej opłaty wynoszącej 20 % opublikowanej opłaty za użytkowanie sieci, do której odsyłał § 19 ust. 2 StromNEV w wersji obowiązującej do dnia 31 sierpnia 2011 r. ma charakter arbitralny i narusza zasadę niedyskryminacji.
- Następnie podniesiono, że jedynie określenie opłat za użytkowanie sieci według metody ścieżki fizycznej gwarantuje przestrzeganie zasad odzwierciedlania kosztów, jak również uiszczania odpowiednich i niedyskryminujących opłat za użytkowanie sieci.
- Żądanie zwrotu pomocy narusza zasadę niedyskryminacji również dlatego, że Komisja nie powołała się na przepis przejściowy w § 32 ust. 3 StromNEV.
- Wreszcie podniesiono, że duzi odbiorcy energii elektrycznej i nietypowi użytkownicy sieci w rozumieniu § 19 ust. 2 zdanie pierwsze StromNEV znacznie się od siebie różnią. Okoliczność, że obydwie grupy użytkowników sieci pomimo różnic muszą uiszczać minimalną opłatę wynoszącą 20 %, nie jest obiektywnie uzasadniona.

(¹) Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2018 r. – Briois / Parlament

(Sprawa T-750/18)

(2019/C 82/70)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Steeve Briois (Hénin-Beaumont, Francja) (przedstawiciel: adwokat F. Wagner)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 24 października 2018 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Steeve’a Briois (2018/2075 IMM) dotyczącej przyjęcia sprawozdania przez komisję prawną A8-0349/2018;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 8 Protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej (zwanego dalej „protokołem”) w zakresie, w jakim wypowiedź S. Briois’a, w sprawie której toczy się postępowanie karne w jego państwie członkowskim pochodzenia, stanowi opinię wyrażoną w ramach wykonywania przez niego funkcji parlamentarnych w rozumieniu tego przepisu.

- Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 9 protokołu z uwagi na to, że przyjmując decyzję o uchyleniu immunitetu S. Briosa, Parlament naruszył zarówno literę, jak i ducha tego przepisu, skutkiem czego owa decyzja jest nieważna.
- Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasad równego traktowania i dobrej administracji.

Po pierwsze, skarżący uważa, że Parlament naruszył w odniesieniu do niego zasadę równego traktowania, traktując go inaczej niż posłów w porównywalnych sytuacjach i że w związku z tym naruszył on również zasadę dobrej administracji, która wymaga od właściwej instytucji starannego i bezstronnego zbadania wszystkich istotnych elementów danej sprawy.

Po drugie, skarżący uważa, że wiele wskazówek daje podstawę do przyjęcia, że w jego wypadku mamy do czynienia z *fumus persecutionis*.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2018 r. – ABLV Bank / Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji

(Sprawa T-758/18)

(2019/C 82/71)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ABLV Bank AS (Ryga, Łotwa) (przedstawiciele: adwokaci O. Behrends, M. Kirchner i L. Feddern)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (Jednolita Rada)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady z dnia 17 października 2018 r. w odniesieniu do ABLV w związku z odmową Jednolitej Rady by dokonać ponownego obliczenia oraz zwrotu składek *ex ante* wpłaconych przez ABLV na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- obciążenie strony przeciwnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów.

- Zarzut pierwszy dotyczący nienadania wystarczającej wagi charakterowi składek na fundusz będących składkami *pro rata temporis*.
- Zarzut drugi dotyczący nieuwzględnienia przez Jednolitą Radę jej własnego wyraźnego stwierdzenia, zgodnie z którym składki na rzecz funduszu podlegają zwrotowi *pro rata temporis*.
- Zarzut trzeci dotyczący nieuwzględnienia przez Jednolitą Radę wyraźnego stwierdzenia w art. 12 ust. 1 rozporządzenia delegowanego Komisji 2015/63⁽¹⁾ w myśl którego w przypadku objęcia nadzorem jedynie w odniesieniu do części okresu składkowego, określa się częściową składkę.
- Zarzut czwarty dotyczący błędnego zastosowania przez Jednolitą Radę art. 70 ust. 4 rozporządzenia nr 806/2014⁽²⁾.
- Zarzut piąty dotyczący zastosowania przez Jednolitą Radę błędnej interpretacji art. 12 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji 2015/63.
- Zarzut szósty dotyczący naruszenia przez Jednolitą Radę zasad pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań.
- Zarzut siódmy dotyczący naruszenia przez Jednolitą Radę zasady proporcjonalności.